

Care este ~~Divina~~ adunarea adevărată?

Curtis Pugh

Curtis Pugh

Care este adunarea
adevărată?

11 caracteristici ale adunării
nou testamentare

Fundația Mantachie, „O voce baptistă”

Bocșa, 2013

Titlu original: **What is a New Testament Church**

De: **Curtis Pugh**

În limba română de Raul Enyedi

Editori: Aurel Miclea jr. și Raul Enyedi

Grafică copertă: Aurel Miclea jr.

Ediția a III-a, revizuită și adăugită

Bocșa, 2013

Care este adunarea adevărată?

Introducere

În Noul Testament găsim anumite caracteristici sau semne pe care trebuie să le posede toate adunările de tip nou testamentar.¹ Acesta este felul de adunare pe care Domnul Isus l-a înființat. Este tipul căruia i-a promis o existență continuă și care Îl mulțumește astăzi. Este adunarea Lui. Noi credem că este singurul fel de adunare acceptat de Dumnezeu. Pentru a găsi adunări nou testamentare, trebuie să căutăm acele semne și caracteristici esențiale pe care le găsim în Noul Testament. Și alții au făcut la fel, iar unii ne-au lăsat în urmă informații care ne sunt de ajutor. Păstorul baptist Clarence Walker a scris în introducerea cărții lui J.M. Carroll, URMA SÂNGELUI:²

„În orice localitate sunt multe adunări diferite – toate pretinzând a fi adunări adevărate. J.M. Carroll a făcut ceea ce poți face și tu acum – studiază învățăturile și

¹ Vom folosi deseori expresia „tipul nou testamentar de adunare”, prin care dorim să subliniem că adunarea reală, locală, întemeiată de Domnul Isus în timpul lucrării Sale pământești este un model pentru toate adunările adevărate care au descins din ea. Acele caracteristici esențiale ale adunării întemeiate de Cristos trebuie să fie prezente în orice adunare care pretinde că aparține lui Cristos. Nu putem recunoaște ca adunări nou testamentare decât pe acelea care în originea lor, în doctrina, practica și modul de funcționare se identifică cu modelul găsit în Noul Testament.

² Această carte a fost tradusă în limba română și este disponibilă gratuit. Dacă doriți să o obțineți, contactați-ne la adresa de pe această broșură sau vizitați secțiunea *Cărți* din pagina noastră de internet www.abaptistvoice.com

practicile diferitelor adunări și găsește adunările care posedă acele semne sau caracteristici ale adunărilor Noului Testament. Cele care au aceste semne sau doctrine învățate de Cuvântul lui Dumnezeu sunt adunări adevărate.”

Este clar că Domnul Isus nu poate fi fondatorul tuturor diferitelor „biserici”.³ Originile lor sunt diferite de aceea a adunării pe care Isus a întemeiat-o. Doctrinile și practicile lor diferă de la una la cealaltă. El a întemeiat un anume tip de adunare fiindcă a intenționat ca ea să aibă caracteristici specifice. Deoarece doar Dumnezeu știe cel mai bine ceea ce Îi este plăcut, este logic ca Cristos să fie mulțumit doar de felul de adunare pe care El l-a întemeiat. Este important ca cititorul să păstreze în minte această afirmație. Dumnezeu știe ceea ce Îi place mai bine decât știm noi. Cristos a întemeiat felul de

³ Instituția și totodată organismul întemeiat de Cristos îl numim „adunare”, căci aceasta este traducerea corectă a termenului grecesc *ecclesia*. Cuvântul „biserică”, deși deseori utilizat, este o traducere greșită a termenului *ecclesia*, de aceea, acolo unde apare în traducerea Bibliei, ar trebui substituit cu „adunare”. Cuvântul „biserică” îl folosim pentru instituții și grupuri de oameni care nu au caracteristicile adunării din Noul Testament. Însăși cuvântul „biserică” ilustrează devierea oamenilor de la principiile Scripturii. Acesta provine din latinescul *basilica*, ce însemna o clădire oficială a imperiului, în care se desfășurau treburi publice. Astăzi, când oamenii spun „biserică” se referă de obicei la o clădire, iar când spun „biserică universală” se referă la Împărăția lui Cristos (*basileia*, în greacă). Noul Testament face mereu distincția între *ecclesia* și *basileia*, între adunare și împărăție. Deoarece cuvântul „biserică” creează doar confuzie și este o deviere de la Scriptură, credem că folosirea lui pentru a desemna instituții religioase omenești, care nu aparțin lui Cristos, este justă, cu atât mai mult cu cât ele însele își spun „biserici”.

adunare pe care El îl dorea. Oamenii pot crede că știu mai bine decât Cristos și astfel își permit să facă schimbări în adunările Lui sau să întemeieze felul lor propriu de biserică, dar adunările lui Cristos păstrează modelul pe care El l-a întemeiat. Acesta este felul de adunări plăcute Lui.

Să spunem câteva cuvinte despre importanța adunărilor. Așa cum întreaga Biblie este centrată pe Cristos, întreg Noul Testament are o temă secundară, iar aceasta privește adunările. Cele patru Evanghelii ne spun despre lucrarea lui Cristos și includ lucrarea Sa de zidire a primei adunări. Cartea Faptelor ne relatează cum acea adunare a început să evanghelizeze și cum din ea au luat naștere multe alte adunări, prin oamenii pe care aceasta i-a trimis.

În mare parte, epistolele au fost scrise unor adunări individuale sau unor grupuri de adunări pentru a trata unele probleme de doctrină și practică existente acolo. Cărțile nou testamentare adresate unor persoane au fost scrise unora care lucrau în adunări și la înființarea altora noi. Cartea Apocalipsei conține șapte scrisori adresate de Cristos către șapte adunări individuale, iar restul cărții tratează evenimente care vor avea loc, în marea lor majoritate, înaintea venirii lui Cristos pe pământ pentru a domni cu mireasa Sa. De fapt, întreaga carte a Apocalipsei este un mesaj pentru adunări. Așadar, Noul Testament acordă mare importanță felului nou testamentar de adunări ale lui Cristos! Cuvintele au fost adresate membrilor adunărilor, adunări de felul celei întemeiate de Isus.

Despre Cristos se spune că are o dragoste specială pentru Adunarea Sa (*Efesenii*, 5:25). Este așa de importantă pentru El încât este ilustrată ca fiindu-I mireasă (*Ioan*, 3:29), iar ei, ca

mireasă a lui Cristos, îi este încredințată slujba evanghelizării, lucrând împreună cu Duhul Sfânt (*Matei*, 28:18-20; *Apocalipsa*, 22:17). Mulți încearcă astăzi să trăiască pentru Cristos, să I se închine și să-L slujească pe Dumnezeu în afara tipului de adunare al lui Cristos. Datorită importanței adunării, după cum dovedește Noul Testament, ne îndoim că o asemenea închinare și slujire sunt acceptate de Dumnezeu și de Cristos. La urma urmelor, în adunare este Dumnezeu glorificat prin Cristos Isus (*Efesenii* 3:21).

Organizațiile întemeiate de un anume om îl glorifică pe omul care le-a întemeiat, deseori chiar purtându-i numele. Doar în adunările Lui este Domnul Isus Cristos glorificat. Ce credincios adevărat, învățat în Cuvânt, ar încerca să Îi fie plăcut lui Dumnezeu în afara unei adunări aprobate de El?

Isus a spus: „...*voi zidi Biserica* [Adunarea - n. tr.] *Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui*” (*Matei*, 16:18). Isus de asemenea a promis că va fi prezent cu adunările Sale până la sfârșitul veacurilor (*Matei*, 28:20). Datorită acestor promisiuni ale lui Cristos, ne putem aștepta să găsim adunări autentice undeva în lume chiar și astăzi. Poate ele nu se găsesc în fiecare oraș sau în fiecare țară, și poate încă nu le-ai găsit, dar ele totuși există.

Dacă vrem să găsim adunările Domnului, nu trebuie să le evaluăm după propriile noastre idei și preferințe (vezi *Isaia*, 55:9). Trebuie să le evaluăm după Cuvântul lui Dumnezeu. Nu trebuie să căutăm un anumit nume, fiindcă oricine poate folosi un nume pretinzând că acesta îi face deosebiți. Nu trebuie cunoscute după semne exterioare, temporare, ci după acele lucruri esențiale și continue. Nu sunt în mod necesar adunări

ale lui Cristos datorită mărimii lor, a popularității, prestigiului sau influenței politice. Bisericile false sunt deseori mai populare și influente. Este adevărat că întotdeauna poporul lui Dumnezeu a existat într-un număr mic (*Luca*, 12:32; *Romani*, 11:5; *Isaia*, 1:9; *Ioan*, 6:65-67). Rămășița de oameni fideli lui Dumnezeu nu a fost niciodată influentă în ochii lumii sau a religiilor lumești. Dacă Dumnezeu ți-a dat ochi să vezi adevărul despre rămășița Sa, te-ai putea afla pe calea găsirii adunărilor autentice. Dacă privirea îți este captivată de mărime și prestigiu lumesc, ești deja înșelat. Doar fiindcă anumite grupuri au în prezent acest „avantaj”, asta nu le califică drept adunări ale lui Cristos (vezi *Iuda*, versetul 16).

Chiar și în zilele apostolilor unii au părăsit adevărul (*Faptele Apostolilor*, 15:24; *1 Ioan*, 2:19). Ei au format propriul lor fel de biserici, cu ucenicii lor (*Faptele Apostolilor*, 20:30). Unele dintre acestea, împreună cu alți dezertori de la adevăr, au devenit treptat grupul catolic, numit de Scriptură „*Curva cea mare*”. Acest grup s-a împărțit mai târziu în ramura de răsărit și cea de apus.

Mai târziu în istorie a avut loc Reforma protestantă. Atunci, mai mulți bărbați au fondat biserici după propriile lor credințe, idei și preferințe. Aceștia au avut multe credințe și practici identice cu cele ale Curvei. Cu toții credeau în nașterea din nou prin botez și cu toții practicau botezul pruncilor, crezând că aceasta îi mântuiește. Ei au păstrat această învățătură falsă, și încă multe altele, atunci când au fost excluși din biserica Mamă. Acești oameni, indiferent de ceea ce ai auzit, nu au urmat Biblia. Și nici bisericile lor nu au urmat-o și nici astăzi nu o urmează. Cu toții învață și practică doctrina damnabilă a regenerării prin botez. Ei botează copii,

recunoscând că nu au vreo instrucțiune sau vreun exemplu în Scripturi pentru așa ceva. Bisericile pe care acești „reformatori” le-au întemeiat au fost bisericile lor și nu ale lui Cristos. Bisericile protestante de astăzi nu pot fi adunările lui Cristos fiindcă ele (1) nu au fost întemeiate de Isus Cristos, ci de un anume om, (2) predică o evanghelie falsă (vezi *2 Corinteni*, 11:4 și *Galateni*, 1:6), (3) au slujitori diferiți de cei lăsați de Isus în adunare, și (4) au forme de conducere diferite.

Bisericile întemeiate de oameni în vremuri mai recente nu sunt adunările lui Cristos fiindcă ele au ieșit din aceste fiice protestante ale Curvei.⁴ Este imposibil să iasă ceva curat din

⁴ Există multe biserici astăzi care au luat ființă pe baza credinței că învățătura adevărată s-a pierdut ca urmare a unei apostazii generale a adunărilor, credința originală fiind restaurată de vreun profet sau vreo profetesă modernă. Martorii lui Iehova, Mormonii, Biserica Adventistă, Mișcarea Penticostală și Carismatică sunt doar câteva exemple în acest sens. Dar ideea de apostazie generală și de pierdere totală a credinței adevărate este nebiblică. Domnul Isus a promis că nimeni și nimic nu va învinge Adunarea zidită de El (*Matei*, 16:18). El a promis adunărilor Sale că va fi cu ele în fiecare zi (*Matei*, 28:20), iar apostolul Pavel ne învață că vor exista în fiecare generație adunări adevărate care să Îl glorifice pe Dumnezeu (Efeseni, 3:21).

O parte a lucrării încredințate de Cristos adunării este să îi învețe pe noii convertiți tot ce a poruncit El (*Matei*, 28:20). De aceea, apostolul Pavel numește Adunarea, „stâlpul și temelie adevărului” (*1 Timotei*, 3:15), adică ceea ce susține și proclamă adevărul (poruncile și învățăturile lui Isus). Datorită promisiunilor și prezenței lui Cristos cu Mireasa Sa în fiecare zi, nu putem crede că a existat o apostazie, o înfrângere generală a adunărilor. Nu putem crede că a existat măcar o zi, de la fondarea Adunării de către Cristos până astăzi, în care să nu fi existat adunări adevărate.

Mai mult, Iuda își îndeamnă cititorii să lupte pentru „credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna” (vs. 3). Acest verset învață că credința, adică lucrurile crezute, numite „adevărul” sau „tot ce a poruncit Isus” au fost date Adunării o singură dată, de aceea și îndemnul lui Iuda de a

ceva necurat (*Iov*, 14:4). Datorită acestei imposibilități, o „reformă” a Curvei nu a fost și nu este posibilă! O reformă adevărată nu a avut loc fiindcă mizeria evangheliei false a Curvei încă se ține de bisericile omenești care au ieșit din ea. O reformă nu doar că a fost și este imposibilă, dar nu a fost necesară! Cristos a avut adunările Sale pe pământ astfel încât nu a fost necesar să se reformeze Prostituata pentru a o face Mireasă a lui Cristos.

În concluzie, credem că Reforma protestantă nu a făcut niciun bine. A produs unele „biserici” cu doctrine și practici mai puțin detestabile în opinia lumii, dar ele sunt tot fiice ale prostituției și, conform Bibliei, ele sunt de asemenea prostituate (*Apocalipsa*, 17:5). Faimoasa „Reformă Protestantă” a produs doar mai multe biserici false, nu a produs felul de adunare a lui Cristos pe care îl găsim în Noul Testament. Oricine studiază istoria poate verifica acest fapt, fiindcă se știe că bisericile Reformei protestante nu au semnele adunărilor Noului Testament.⁵

lupta pentru a păzi această credință, căci de s-ar pierde, o restaurare a ei ar fi imposibilă. Scriptura, așadar, învață exact contrariul pretențiilor întemeietorilor moderni de religii. De aceea, considerăm că toate bisericile apărute pe premisa că adevărul a fost pierdut și apoi restaurat nu pot fi adunări ale lui Cristos.

⁵ Nu spunem că nu există oameni mântuiți în aceste organizații, ci ele, la nivel de instituție, nu sunt adunări ale lui Cristos. Și în Babilonul mistic din *Apocalipsa* 17 și 18 există oameni mântuiți (vezi *Apocalipsa*, 18:4). Mântuirea nu este conținută de vreo biserică, nici măcar de adunările adevărate; mântuirea este într-o Persoană, în Isus Cristos, și nu este condiționată de membralitatea într-o adunare!

În *Urma sângelui*, fratele Carroll enumeră unsprezece semne sau caracteristici ale adunărilor nou testamentare. Acestea sunt semne scripturale. Sunt semne esențiale. Adunările lui Cristos au avut aceste caracteristici de-a lungul secolelor, de când a întemeiat El prima adunare. Adunările autentice au aceste semne și astăzi. Noi suntem convinși că, în vremea noastră, felul acesta de adunări îl găsim printre cei numiți bapțiști. Aceasta datorită (1) originii bapțiștilor și (2) doctrinei și practicii liniei principale a bapțiștilor de-a lungul veacurilor. Suntem convinși că unele adunări bapteste au aceste unsprezece semne esențiale ale adunărilor Noului Testament.

Suntem la fel de convinși că nu toate adunările bapteste sunt adevărate adunări nou testamentare. Orice strângere de oameni se poate auto-denumi „adunare”. Orice „adunare” se poate numi „baptestă”. Dacă o adunare nu are semnele esențiale ale adunării Noului Testament, ea nu este o adunare adevărată a lui Cristos, indiferent de numele ei. Luați în considerare aceste unsprezece semne scripturale ale adunărilor nou testamentare și fie ca Dumnezeu să vă călăuzească în găsirea adunărilor autentice, adunările lui Cristos!

PRIMUL SEMN AL UNEI ADUNĂRI ADEVĂRATE
Capul și fondatorul adunărilor nou testamentare este
CRISTOS. El este singurul
dătător de lege. Adunarea este doar executanta.

„...pe această piatră voi zidi Biserica [Adunarea] Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.”
(Matei, 16:18)

„El este Capul trupului, al Bisericii [Adunării]. El este începutul, Cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.”
(Coloseni, 1:18)

Nu este de ajuns doar a spune despre Cristos că este Capul unei adunări! El trebuie să fie cu adevărat Capul! El trebuie să direcționeze activitățile și lucrarea adunării. Dacă Cristos nu e Capul adunării, El nu face parte de fapt din acea adunare. Pentru a fi Cap, trebuie ca Biblia, Cuvântul Lui, să reprezinte autoritatea finală în tot ce înseamnă credință și practică. Dacă Îl urmăm pe Cristos, nu putem omite nicio parte din instrucțiunile Domnului pentru noi, și nici nu putem adăuga ceva la ele.

Există două erori în care oamenii cad atunci când vorbim despre Cristos ca și Cap al fiecărei adunări. Unii Îl substituie cu un papă. Poate nu îl numesc papă. Îl pot numi păstor, învățător sau profet. Nu contează titlul pe care îl poartă, dacă oamenii urmează ideile unui om în loc de instrucțiunile lui Cristos, acesta este papă. Multe biserici astăzi urmează învățăturile vreunui „papă” mort demult și sunt mai loiali interpretărilor pe care acesta le-a dat Bibliei sau „descoperirilor” sale adiționale decât cuvintelor simple ale Scripturii.

A doua eroare este tradiția, și aceasta este mai subtilă. Tradițiile – cele baptiste sau cele ale Curvei și ale fiicelor ei protestante, nu contează sursa – toate au ca rezultat o închinare falsă. Acestea sunt poruncile oamenilor și intră în conflict cu adevărul (*Matei*, 15:9). Adevărata închinare nu trebuie să fie doar spirituală, ci trebuie să fie, în mod necesar TREBUIE să fie, în adevăr (*Ioan*, 4:23-24). Biblia nu are nimic bun de spus despre tradițiile religioase! În întreaga Sa lucrare, Isus nu a avut nimic bun de spus despre ele! Isus și ucenicii Săi nu s-au conformat tradițiilor religioase ale zilelor lor (vezi *Marcu*, 7:1-7; *Matei*, 12:1-7). Dacă vrem să fim adunări ale lui Cristos, nu trebuie să avem nimic bun de spus despre tradițiile religioase. Din moment ce nu este nimic bun în ele, nu trebuie să le urmăm! Așa cum Isus și prima Sa adunare au respins tradițiile religioase ale zilelor lor, tot așa și noi trebuie să respingem tradițiile religioase ale zilelor noastre. Acest lucru face parte din ieșirea afară din tabără și purtarea ocării Lui (*Evrei*, 13:13).

Originea celor mai multe tradiții religioase din creștinism poate fi trasată până la idolatria păgână. Dacă Biblia este clară asupra vreunui lucru, acesta este următorul: Adunarea lui Cristos, Mireasa Sa, trebuie să fie neîntinată de idolatrie (*I Corinteni*, 10:14, 21; *I Ioan*, 5:21). Adunările Domnului nu trebuie să fie implicate nici în sărbătorile și zilele sfinte evreiești (*Galateni*, 4:9-11; *Tit*, 1:14). Cu siguranță că adunările lui Cristos nu trebuie să participe la sărbătorile păgâne populare în lume și în bisericile false ale lumii.⁶

⁶ Sărbători de origine păgână pe care le sărbătoresc creștinii sunt Crăciunul, Boboteaza, Paștele, Rusaliile, etc. Acestea sunt vechi sărbători păgâne cărora le-au fost date nume creștine atunci când păgânii au fost „creștinați” în masă pentru ca trecerea la noua religie să nu fie așa de abruptă.

Mulți însă, conștienți că nu au bază biblică pentru aceste sărbători, întreabă „Dar ce este rău în a le ține?” Este rău pentru că înseamnă adăugare la ceea ce este scris. În Noul Testament, care conține tot ce avem nevoie să

Un lucru este foarte clar. O biserică ce este condusă de altcineva sau altceva în afară de Cristos și Cuvântul Său nu este felul nou testamentar de adunare. Este altceva. Indiferent dacă este papă sau tradiție, oricine sau orice este urmat în afară de Cristos, acela devine capul adunării. O asemenea înlocuire înseamnă că adunarea a devenit de alt tip decât cel inițial. Nu este a lui Cristos, fiindcă El nu îi este Cap. El nu a zidit o asemenea adunare. Nu este prezent la întrunirile ei fiindcă ea nu Îl mai reprezintă.

Cristos a dat adunărilor Sale anumite drepturi sau autorități. Nu le-a dat autoritate nelimitată, ci o autoritate specifică. Această autoritate privește slujba pe care a dat-o adunărilor să o facă în timp ce El este plecat. Primul tip de autoritate pe care Cristos l-a dat adunărilor este autoritatea judecătorească. Prin aceasta noi înțelegem autoritatea de a lua decizii. Adunările au doar putere judecătorească limitată (*1 Corinteni*, 5:12-13). Urmând procesul democratic, adică votarea, membrii fiecărei adunări au dreptul să determine cine întrunește cerințele pentru membralitate.

știm pentru învățatura și practica adunărilor noastre, nu găsim nici poruncă, nici exemplu care să ne permită să ținem astfel de sărbători. Domnul nu ne-a ascuns nimic din ceea ce ne era bun și folositor, deci, dacă El nu ne-a poruncit aceste sărbători, avem încredințarea că nu sunt bune sau folositoare. Pentru oricine afirmă că susține principiul „*Sola Scriptura*” („Numai Scriptura”), acest motiv trebuie să fie suficient pentru separarea de astfel de sărbători păgâne.

Pentru mai multe informații, vă invităm să studiați publicațiile *Ar trebui creștinii să sărbătorească Crăciunul?* de Charles Halff, *Copilașilor, păziți-vă de idoli!* de Carroll R. Bierbower și *Părăsind Crăciunul*, de Raul Enyedi, disponibile în format electronic pe site-ul www.abaptistvoice.com, secțiunea Articole/Sărbători sau în format tipărit la adresa de pe spatele acestei broșuri.

În același fel, prin vot, membrii fiecărei adunări au dreptul să determine cine trebuie să fie exclus de la comuniunea adunării (*1 Corinteni*, 5:9-13, observați în special versetul 12). Asemenea acțiune trebuie să fie bazată desigur pe învățăturile lui Cristos referitoare la această situație specifică (*Matei*, 18:15-17). Ei trebuie să acționeze conform Cuvântului lui Dumnezeu dacă doresc să fie felul de adunare a lui Cristos. Membrii adunării sunt la fel de responsabili să trateze pe cei excluși conform Noului Testament (*Matei*, 18:17; *2 Tesaloniceni*, 3:15). Biblia nu învață evitarea deliberată a membrilor excluși. Restaurarea acestora la comuniunea deplină a adunării trebuie căutată în mod activ (*Matei*, 18:17; *2 Corinteni*, 2:7). Bazate pe Biblie și numai pe Biblie, adunările au autoritatea de a judeca predica vreunui om dacă este sau nu adevărată (*1 Corinteni*, 14:29; *1 Ioan*, 4:1). Vedeți, deci, că o adunare are putere judecătorească, dar limitată.

Al doilea fel de autoritate pe care Cristos l-a dat adunărilor Sale este puterea executivă. Prin aceasta noi înțelegem că sunt responsabile să ducă la îndeplinire instrucțiunile lui Cristos, Cel ce trebuie să fie Capul fiecărei adunări (*Luca*, 6:46). Această putere executivă este așa de largă încât putem spune că adunările adevărate sunt executive în natura lor. Nu există limite în această situație, și nici scuză acceptabilă pentru o adunare ce nu duce la îndeplinire poruncile lui Cristos. Adunările sunt datoare să ducă la îndeplinire poruncile Sale și să Îi urmeze exemplul (*Matei*, 28:18; *1 Ioan*, 2:6). Acesta este motivul pentru care Cristos Și-a lăsat tipul Său de adunări pe pământ.

Există și un al treilea fel de putere și aceea este puterea legislativă. Adunările nu au putere legislativă! Cristos nu le-a

dat o astfel de putere. Prin aceasta înțelegem că ele nu au autoritatea de a da legi și a face reguli noi. Cristos este singurul dătător de lege! Adunările nu pot schimba regulile, instrucțiunile și poruncile date de Cristos. Ele nu au niciun drept să schimbe rânduielele sau vreo altă învățătură a Bibliei. Nu au dreptul să schimbe practicile scripturale, sau să aducă inovații la închinarea înaintea lui Dumnezeu. În evanghelizare, ele trebuie să folosească doar metodele Noului Testament, adică metodele folosite de Cristos și de apostolii Săi. Nu au dreptul să aducă inovații sau să urmeze invențiile oamenilor.

Cristos a întemeiat o adunare așa cum a promis că va face (*Matei*, 16:18). Dacă nu a făcut-o, El este în cel mai rău caz mincinos, iar în cel mai bun caz a eșuat. Cristos și-a zidit adunarea Sa din materialul pregătit de Ioan Botezătorul. Toate adunările adevărate au descins din prima adunare pe care Cristos a întemeiat-o în timpul lucrării Sale pământești. (Nu există niciun verset care să învețe că adunarea a fost întemeiată la „Cincizecime”).

Modelul Noului Testament pentru succesiunea adunării este acesta: bărbați botezați și ordinați care acționau împuterniciți de o adunare deja existentă călătoreau, evanghelizau, botezau convertiții și îi organizau în adunări de sine stătătoare. Acest model reiese clar din cartea Faptelor. În acest fel, tipul de adunări ale lui Cristos are o existență continuă. O asemenea continuitate a adunărilor autentice nu este o succesiune de apostoli, de hirotoniri sau de botezuri, ci de adunări nou testamentare care înființează, la rândul lor, alte adunări nou testamentare, prin bărbați pe care ele îi trimit să facă această slujbă. Toate adunările apărute în acest fel pot afirma că îl au ca Întemeietor pe Cristos, pentru că descind din adunarea întemeiată de El. Acesta este modelul Noului Testament.

O biserică înființată de oricine altcineva în afară de Isus Cristos nu este a Lui. O biserică ce nu ascultă Noul Testament cu siguranță nu Îl are pe Cristos ca și Cap. O biserică fără Cristos ca și Cap nu este tipul nou testamentar de adunare. Cristos este atât Capul cât și Fondatorul tipului Său nou testamentar de adunări.

AL DOILEA SEMN AL UNEI ADUNĂRI ADEVĂRATE ***Singura normă de credință și practică – Biblia***

„Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire prin credința în Cristos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”
(2 Timotei, 3:15-17)

A accepta Biblia ca singura normă de credință și practică înseamnă că doar Biblia este sursa și standardul adevărului. În adunările nou testamentare, „descoperirile” pretinse de unii oameni nu sunt acceptate drept Cuvânt al lui Dumnezeu. Viziunile, visele, „limbile”, și alte manifestări din vremea noastră nu sunt primite ca mesaje din partea Lui. Învățătura (doctrina) și practica adunării adevărate trebuie să se conformeze Bibliei. Norma credinței și practicii adunărilor nou testamentare nu este dogma oficială a vreunei religii; nu este învățătura vreunui seminar, institut sau universitate; nu este dogma vreunui auto-proclamat „profet” sau „învățător”; nu este dogma nici unei asociații, convenții, uniuni sau a vreunei alte organizații nebiblice de biserici omenești. Nu este o mărturisire de credință întocmită de oameni. (Astfel de mărturisiri pot fi bune, dar ele nu pot fi autoritare. Ele nu pot fi standard în determinarea adevărului).

Doar Biblia este autoritară. Doar Biblia este standardul determinării adevărului. O adunare adevărată nu are voie să selecteze doar anumite pasaje ale Noului Testament pe care să le creadă și să le asculte. Toată Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și toată este folositoare (*2 Timotei*, 3:16; *2 Petru*, 3:16). Toată trebuie crezută. Membrii unei adunări nou testamentare trebuie să creadă la fel, să transmită aceleași învățături și să aibă un scop comun (*Filipeni*, 1:27; 2:2; 3:16; 4:2; *2 Corinteni*, 13:11; *1 Petru*, 3:8). Prin această singură voce unificată, adică prin doctrină și practică, este Cristos glorificat (*Romani*, 15:6). O adunare a cărei membri au doctrine diferite nu poate rezista mult timp (*Matei*, 12:25). Nu poate exista unitate și comuniune acolo unde adunarea este dezbinată din cauza diferențelor de doctrină și practică.

Biblia vorbește despre „unirea credinței” (*Efeseni*, 4:13). Aici sensul este acela de credință concretă, adică de lucruri crezute. Fără o unitate a credinței, nu există unitate adevărată. Pavel învață că o adunare dezbinată nu se strânge pentru a deveni mai bună, ci mai rea și că o asemenea adunare nu poate celebra scriptural Cina Domnului (*1 Corinteni*, 11:17-20). Poate lua cina păstorului, sau a adunării, sau a denominațiunii sau cina tradiției, dar, fiindcă este dezbinată, ea nu poate lua Cina Domnului!

Membrii fiecărei adunări trebuie să creadă Biblia. Trebuie de asemenea să o cunoască bine astfel încât să aibă o înțelegere matură a învățăturii sale. Ei nu trebuie să rămână „prunci” spirituali. Trebuie să cunoască adevărata doctrină așa de bine încât să nu fie afectați de învățături noi ce ar putea apărea (*Efeseni*, 4:14). Această unitate în doctrină oferă unei adunări o lăudabilă și autentică unitate de scop. Responsabilitatea

păstorului este să hrănească adunarea din Cuvântul lui Dumnezeu astfel încât ei să crească pentru a deveni o adunare matură spiritual, cu un scop comun (*Efeseni*, 4:11-15).

Bapțiștii sănătoși cred că trebuie să ai „capitol și verset” pentru tot ceea ce crezi, tot ceea ce înveți, și tot ceea ce faci într-o adunare nou testamentară. Pentru doctrina și practica lor, ei apelează la Biblie, la întreaga Biblie și numai la Biblie. O adunare ce urmează Scriptura este mai bună decât una care nu o urmează. Nu vrem să spunem că oamenii sunt superiori altora, ci că adunarea este mai bună fiindcă este ascultătoare de Dumnezeu. Adunările nou testamentare trebuie să își bazeze doctrina și practica numai pe Scriptură. Dacă o adunare adevărată descoperă că învață sau acționează contrar Cuvântului lui Dumnezeu, ea este constrânsă de principiile ei să se schimbe pentru a se conforma Bibliei.

Adunările nou testamentare cred multe lucruri în comun cu multe biserici, dar ele cred mai mult. Ele cred tot sfatul lui Dumnezeu și, asemenea lui Pavel, se văd obligate să îl proclame, chiar dacă acesta le face nepopulare (*Faptele Apostolilor*, 20:27). Orice biserică ce nu are Scriptura ca singură normă pentru doctrină și practică nu este felul de adunare al Noului Testament.

AL TREILEA SEMN AL UNEI ADUNĂRI ADEVĂRATE

Numele ei – „Adunare”, „Adunări”

*„...pe această piatră voi zidi Biserica [Adunarea] Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.”
(Matei, 16:18)*

*„Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici [adunări]. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață.”
(Apocalipsa, 22:16)*

Adunările lui Cristos au fost numite într-o mulțime de feluri de-a lungul secolelor. De cele mai multe ori, aceste nume au fost porecle, date pentru a ponegre simplele adunări ale lui Cristos formate din credincioși botezați scriptural. Este important de observat că adunările lui Cristos nu au căutat niciodată prestigiu prin pretenția de a avea nume mari și pompoase. Nu au căutat niciodată recunoaștere seculară sau mondială. Niciodată nu au fost preocupate de a avea putere și influență. Nu s-au potrivit și nu se vor potrivi vreodată maniei populare a „mega-bisericilor”, a edificiilor grandioase. Nu au căutat nicio-dată un statut oficial de biserică de stat, la niciun guvern.

„Ucenici”, „calea”, „secta nazarinienilor”, „creștini” și „adunări” sunt termeni folosiți în Noul Testament pentru a descrie adunările lui Cristos. Încă de la începutul lor, adevăratele adunări au fost numite secte (grupări eretice) de oamenii religioși lumești (Faptele Apostolilor, 24:14, 28:22). Trebuie să ne așteptăm la așa ceva în orice secol.

La început, când au fost înființate adunările, nu era nevoie de nume pentru diferențiere. În acea vreme toate adunările erau autentice, erau adunări ale lui Cristos. Dar, datorită apostaziei unora, chiar în zilele de început ale adunărilor a fost nevoie să se facă distincții (*2 Tesaloniceni*, 2:3; *1 Ioan*, 2:19). Adunările lui Cristos, simple și credincioase Bibliei, s-au mulțumit să existe fără a revendica nume prestigioase. Ele au preferat corectitudinea doctrinară și aprobarea lui Dumnezeu, în locul popularității, lăsând în grija lumii găsirea de nume cu care să-i poreclească.⁷

De-a lungul anilor, unii au fost numiți paulicieni, după Pavel, apostol al Domnului Isus Cristos. Alții au fost numiți după regiunea în care erau mai numeroși. Unii au fost batjocoriți pentru viața lor curată fiind numiți cathari, sau „cei puri”. În general, au fost acuzați ca fiind ana-baptiști, adică rebotezători. Au fost numiți așa fiindcă insistau să boteze corect pe toți aceia care li se alăturau din alte grupuri. (Ei refuzau să accepte botezurile bisericilor care nu erau de aceeași credință și practică cu ele. Refuzarea acceptării botezurilor bisericilor diferite este practica neîntreruptă a adunărilor lui Cristos până în timpul nostru. Adunările sănătoase acceptă ca valide doar botezurile administrate de adunări de aceeași credință și practică cu ele). Astăzi, adunările nou testamentare acceptă să fie numite sub forma abreviată de la „ana-baptiști”, aceea de „baptiști”.

⁷ Pentru un studiu detaliat al adunărilor lui Cristos în istorie și al numelor date lor ca porecle, vă oferim cartea *Reformatorii și copiii lor vitregi* de Leonard Verduin, disponibilă în format electronic pe site-ul nostru, www.abaptistvoice.com, secțiunea *Cărți*.

Dar nu numele face ca o adunare să fie o adunare autentică a lui Cristos. Trei lucruri sunt esențiale ca o adunare să fie adevărată: ea trebuie să aibă, (1) origine apostolică, (2) doctrină corectă și (3) practici scripturale – aceste semne care arată caracterul adunărilor autentice le vom lua în considerare în acest articol.

AL PATRULEA SEMN AL UNEI ADUNĂRI ADEVĂRATE

***Forma sa de conducere – CONGREGAȚIONALĂ – toți
membrii sunt egali***

„Isus i-a chemat și le-a zis: „Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru, și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. (Matei, 20:24-27)

„Voi să nu vă numiți Rabi! Fiindcă Unul singur este Învățătorul vostru: Cristos, și voi toți sunteți frați. Și ,Tată’ [părinte] să nu numiți pe nimeni pe pământ, pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri. Să nu vă numiți ,Dascăli’, căci Unul singur este Dascălul vostru: Cristosul. Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. (Matei, 23:8-11)

Fiecare adunare nou testamentară este o democrație sub Cristos,⁸ Capul (*Faptele Apostolilor*, 1:26; 6:5; 15:22).

⁸ Contestatarii conceptului de democrație sub Cristos susțin că Adunarea este o teocrație. Aceasta este adevărat doar în sensul că Isus Cristos este Capul Adunării, că este singurul Legiuitor. Dar în ce privește modul de operare al Adunării, aceasta nu este o teocrație, ci o democrație. Într-o teocrație, Dumnezeu își numește reprezen-tanții, iar membrii de rând trebuie să li se supună. Aceștia sunt vocea lui Dumnezeu pentru popor. În cazul teocrației, autoritatea o dețin doar aceia care sunt sau pretind a fi reprezentanții lui Cristos pe pământ. Ei formează o clasă superioară, diferită de membrii obișnuiți.

Într-o democrație, în schimb, fiecare membru este un reprezentant al lui Dumnezeu, un preot al Său. Fiecare poate avea acces la descoperirea

Aceasta înseamnă că orice membru, tânăr sau bătrân, bărbat sau femeie, bogat sau sărac, educat sau needucat, liber sau sclav, nu contează, fiecare membru are o voce egală în a determina acțiunile adunării. Este greșit ca o persoană să caute să controleze adunarea (3 Ioan, vs. 9-11). O adunare nou testamentară nu are drept cap un dictator. Puterea dictatorială poate fi deținută de un singur om, de vreun comitet sau de vreun alt fel de conducere. Se poate chiar întâmpla ca o persoană înstărită să încerce să controleze adunarea. Adunările lui Cristos nu au asemenea dictatori ca și cap. Nici chiar apostolii nu au fost dictatori sau conducători absoluți⁹ și nici slujitorii adunărilor nou testamentare nu sunt astfel.

Isus și-a învățat adunarea despre egalitatea tuturor membrilor. Acest lucru este valabil în adunările lui Cristos și astăzi. Fiecare membru poate avea diferite daruri și, prin urmare, diferite responsabilități, dar cu toții sunt egali. Toți membrii sunt „frați”. Titluri ca „reverend”, „părinte”, „mitropolit”, „patriarh” și altele de același fel sunt rele fiindcă distrug egalitatea (*Matei*, 23:8). Toți membrii aflați în comuniunea unei adunări nou testamentare au un vot egal. Acel vot trebuie folosit în adunări generale, în alegerea unui păstor sau în destituirea unui păstor pentru o cauză dreaptă, în alegerea diaconilor, în determinarea acelor care vor fi primiți ca membri în adunare, în excluderea sau restaurarea membrilor

voii lui Dumnezeu, și nimeni nu se ridică deasupra altora, ci toți sunt egali. Adunarea, atunci, ca întreg, prin contribuția membrilor ei, află voia lui Cristos pentru o situație dată. Cristos se manifestă și se descoperă pe Sine prin Adunare, nu printr-o clasă specială. De aceea spunem că Adunarea este o democrație sub Cristos, Capul, și nu o teocrație.

⁹ „Nu că am avea stăpânire peste credința voastră...” (2 *Corinteni*, 1:24), traducerea TRINITARIAN BIBLE SOCIETY, Londra, 2002

care au fost neascultători, etc. (*Faptele Apostolilor*, 1:15-26; 6:1-6). Păstorii, diaconii sau alte grupuri dintr-o biserică ce răpesc drepturile democratice ale membrilor sunt niște hoți și dacă nu se pocăiesc public și cu adevărat ar trebui excluși. Lucrătorii din biserică trebuie să fie slujitori (*Matei*, 20:25-27; *2 Corinteni*, 4:5; *Efeseni*, 6:6; *1 Corinteni*, 9:19). Ei nu trebuie să fie stăpâni, și nici nu trebuie să fie tratați astfel (*1 Petru*, 5:3). Nici chiar apostolii nu au fost priviți ca domnind peste frați (*2 Corinteni*, 1:24).

Tipul nou testamentar de adunare nu este o republică. O republică este o formă de guvernământ unde membrii aleg un grup restrâns din mijlocul lor, iar aceștia iau deciziile în numele lor. Tipul nou testamentar de adunare nu este nici oligarhie. În acest tip de conducere puterea se află în mâna câtorva, probabil într-un comitet care își alege succesorii pentru a-și perpetua propria existență. Nici unul din aceste feluri de conducere nu se găsește în Noul Testament. Simpla democrație a tuturor membrilor este felul de conducere al tipului nou testamentar de adunare. Astfel, puterea nu este în mâna câtorva. Este adevărat că „puterea corupe, iar puterea absolută corupe în mod absolut”. Democrația pură este cea mai bună pază împotriva corupției!

Pavel a scris în *Romani*, 12:17 că noi trebuie să „...urmărim ce este bine înaintea tuturor oamenilor”. În lumina acestui verset, întrunirile secrete ale congregației sau ale unei părți a ei sunt văzute ca fiind contrare cu învățătura Cuvântului lui Dumnezeu și nu ar trebui permise. Noul Testament indică faptul că necredincioșii erau admiși la întrunirile adunărilor în zilele apostolilor (vezi *1 Corinteni*, 14:23, 24 de exemplu). Pavel a mărturisit că lucrarea lui

Cristos și a primei Sale adunări au fost publice pentru ca toți să le poată vedea (*Faptele Apostolilor*, 26:26). De ce să credem că este necesar să acționăm diferit de felul în care a acționat Domnul nostru și prima Sa adunare?

Cu siguranță, orice adunare ce nu practică cu adevărat conducerea congregațională în viața ei nu este tipul de adunare al Noului Testament. Adunările lui Cristos au o conducere democratică, congregațională. Orice este în plus sau în minus este fără bază scripturală.

AL CINCILEA SEMN AL UNEI ADUNĂRI ADEVĂRATE

Membrii ei – doar oameni mântuiți;

„În El, toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul.” (Efeseni, 2:21)

„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos.” (1 Petru, 2:5)

Copiii mici nu pot fi botezați pentru a fi membri într-o adunare nou testamentară fiindcă nu sunt credincioși, iar credința este o cerință pentru botez (*Faptele Apostolilor*, 8:37).¹⁰ Deci, o biserică ce are membri copii nu este tipul nou testamentar de adunare.¹¹ Nicio biserică de stat nu poate fi tipul

¹⁰ Cu siguranță că botezul pruncilor nu este scriptural. Dar botezul pruncilor este de asemenea un act lipsit de etică, deoarece privează persoana botezată în copilărie de libertatea alegerii, în mod voluntar și conștient, a propriei credințe. Dacă la vârstă matură o astfel de persoană dorește să părăsească Biserica ce l-a făcut membru fără voia sa, și să aleagă o altă credință, aceasta este amenințată cu pierderea mântuirii și, în unele cazuri, cu afurisenia (blestemul). Cât de moral este acest lucru?

Sub masca asigurării mântuirii copilului, aceste biserici false își asigură un mare număr de membri, pe care nu i-ar avea dacă aceștia și-ar alege în mod voluntar și liber religia. Numărul mare de membri înseamnă de asemenea putere financiară și influență politică.

Dar botezul pruncilor, odată împământenit, când legitimitatea nu îi mai este pusă la îndoială, garantează și o perpetuare ușoară și sigură a Bisericii, care nu mai trebuie să convingă persoane adulte să li se alăture.

¹¹ Tot mai multe adunări botează copiii cu vârste din ce în ce mai mici, invocând faptul că acei copii susțin că s-au pocăit și au crezut în Cristos. Deși Dumnezeu poate să mântuiască pe cineva la o vârstă fragedă, credem că botezarea unui copil este greșită din următoarele motive:

1. Membralitatea în adunare implică și dreptul de a vota și responsabilitatea de a lua parte la luarea deciziilor, iar un copil nu este încă

nou testamentar de adunare, fiindcă în astfel de biserici, credința personală nu este o cerință pentru membralitate. Doar cei regenerați de Duhul Sfânt sunt acceptați drept candidați pentru botez în adunările lui Cristos. Doar cei ce dau dovadă de pocăință și credință adevărată sunt eligibili pentru a fi membri. Pentru aceasta avem mărturia întregului Nou Testament începând cu Ioan Botezătorul (*Matei*, 3:8).

A avea părinți credincioși nu califică o persoană pentru botez și membralitate în adunare. A crește într-o casă creștină sau într-o adunare nu califică o persoană pentru botez și

pregătit pentru așa ceva (judecarea unui caz de excludere pentru adulter este un exemplu în acest sens);

2. Experimentarea pocăinței și a credinței este deseori superficială în cazul copiilor. Mulți din cei botezați de când erau copii recunosc că nu au fost mântuiți atunci, ci, dacă au fost mântuiți, aceasta s-a întâmplat mai târziu.

A boteza pe cineva nemântuit nu poate produce decât pagube. Înseamnă ca acel tânăr să trăiască cu iluzia că a fost mântuit, și toată viața să încerce să mimeze spiritualitatea autentică. Dacă mai târziu renunță la viața de credincios, va aduce o pată mărturiei adunării, și va fi arătat ca exemplu negativ. De multe ori, astfel de persoane vor dezvolta o aversiune față de adunare și de mesajul Scripturii. Dacă, prin mila lui Dumnezeu, acel tânăr va fi mântuit mai târziu, atunci el trebuie botezat (botezul său din copilărie nu este valabil, căci prima condiție pentru botez este mântuirea candidatului).

Privind spre Noul Testament, observăm că acesta nu se adresează niciodată copiilor în calitate de membri în adunare. Dacă Dumnezeu mântuiește cu adevărat un copil, și viața sa o dovedește, el va fi mântuit și peste câțiva ani, când va fi suficient de matur și de responsabil pentru a face parte din adunare. Din moment ce botezul nu este spre mântuire, credem că este mai înțelept și spre binele tuturor ca adunările să amâne primirea ca membri a celor ce au o vârstă fragedă.

membralitate în adunare. Participarea la orele de cateheză nu califică o persoană pentru botez și membralitate în adunare. A da vreun fel de răspuns fizic la un apel făcut la încheierea unui serviciu religios nu califică o persoană pentru botez și membralitate în adunare. A trăi un fel de experiență religioasă extatică sau neobișnuită nu califică o persoană pentru botez și membralitate în adunare. Convertirea (adevărată pocăință, credință, o viață schimbată) – acestea sunt dovezile exterioare ale nașterii din nou. Fără această naștere din nou – lucrarea regeneratoare a Duhului Sfânt – nicio persoană nu este calificată pentru membralitate în adunare.

Doar cuvintele de mărturisire ale unui candidat ce dorește a fi membru nu sunt suficiente. În Noul Testament se cereau dovezi înainte ca un candidat incert să fie primit ca membru (*Faptele Apostolilor*, 9:26). Dovada biblică a regenerării trebuie să fie văzută în viața persoanei respective. O adunare ce primește fără ezitare oameni nemântuiți ca membri a încetat să fie o adunare adevărată în care oile spirituale sunt hrănite din Cuvântul lui Dumnezeu. A devenit o sinagogă a Satanei (*Apocalipsa*, 2:9; 3:9). Se va putea observa că o asemenea „sinagogă” va avea în scurt timp ca sarcină principală distrarea caprelor spirituale. Se va vorbi mult despre Cuvântul lui Dumnezeu, despre închinarea la Dumnezeu, despre evanghelizare, etc. dar este doar o diversiune. Este calea firii de a substitui activitatea religioasă carnală în locul spiritualității adevărate care omoară „carnea”. Aceste sinagogi ale lui Satan își vor umple timpul cu muzică, recitaluri, teatru, sporturi, petreceri, mese, celebrare de sărbători, eforturi politice și alte activități ce fac plăcere celor firești. Aceste lucruri le fac pentru a menține fericite caprele spirituale, sperând ca astfel ele să participe, măcar din când în când, la programele bisericii.

Orice biserică ce acceptă ca membri oameni ce nu aduc dovada adevărată a unei schimbări interioare a inimii nu poate fi o adunare nou testamentară (*Matei, 3:7-9*). O adunare nou testamentară este compusă din credincioși adevărați a căror viață face dovada unei regenerări spirituale reale – o naștere din nou a omului interior. Orice altceva este un tip diferit de biserică.

AL ȘASELEA SEMN AL UNEI ADUNĂRI ADEVĂRATE *Rânduielele ei – BOTEZUL CREDINCIOȘILOR URMAT DE CINA DOMNULUI*

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Matei, 28:19-20)

Cristos a dat adunării Sale rânduielele. Nu i-a dat sacramente. Sacramentele sunt ritualuri cu capacități mântuitoare. Rânduielele sunt comemorative. Ele îi ajută pe copiii lui Dumnezeu să își amintească și să contemple în mod serios lucrarea perfectă a lui Cristos și arată de asemenea lumii Evanghelia Lui (*1 Corinteni*, 11:26). Rânduielele ilustrează lucrarea încheiată a lui Cristos. Ele reprezintă Evanghelia ilustrată.

Cristos a dat adunării Sale două și numai două rânduielele. Nu a dat mai multe.¹² Căsătoria în biserică nu este o rânduială.

¹² Biserica Ortodoxă, alături de cea Catolică, susține existența a șapte taine (mistere) sau sacramente: 1. Botezul. 2. Mirungerea. 3. Împărțășania. 4. Pocăința. 5. Hirotonia. 6. Nunta. 7. Maslul. Ei definesc taina astfel: „*Taina este o lucrare sfântă, instituită de Dumnezeu întrupat, prin care, într-o formă văzută, se împărțășește primitivului harul divin nevăzut*” (Teologia Dogmatică și Simbolică, București, 1958, vol. II, p. 827).

Așadar, aceste două mari Biserici susțin că Isus Cristos (Dumnezeu Întrupat) a instituit în Adunarea Sa cele 7 ceremonii, și le-a conferit putere mântuitoare, adică cel ce se botează este mântuit prin ritualul botezului, cel care se împărțășește primește har mântuitor prin participarea la acea taină, etc.

Ultima împărtășanie nu este o rânduială. Îngroparea în pământ consacrat nu este o rânduială. Botezarea pruncilor nu este o rânduială. Bindecuvântarea copiilor nu este o rânduială. Ritualul spălării picioarelor nu este o rânduială. Îmbrăcarea unor haine preoțești sau a altor articole de îmbrăcăminte speciale nu este o rânduială. Spălarea ceremonială a vaselor sau inaugurarea și sfințirea clădirilor sau zidurilor nu sunt rânduieli. Nu sunt rânduieli nici alte ritualuri, tradiții și ceremonii populare în lumea religioasă. Cele două rânduieli ale adunării sunt botezul și cina Domnului.

Aceste două rânduieli aparțin adunării. Nu sunt rânduieli ale păstorului sau ale diaconului. Prin aceasta noi înțelegem că nici păstorul, nici diaconii nu au control sau autoritate asupra acestor rânduieli. Adunarea trebuie să decidă (să voteze) cine întrunește condițiile pentru a fi botezat și admis ca membru. Nici păstorul, nici diaconii, nici alt grup din cadrul adunării nu au această autoritate. Adunarea trebuie să-l autorizeze pe păstor sau pe un alt frate să administreze botezul. În mod similar, adunarea trebuie să-l autorizeze pe păstor sau pe un alt frate pentru a administra cina. Aceste două ceremonii sunt rânduieli ale adunării fiindcă botezul este necesar pentru a fi membru în adunare și ușa spre aceasta. Botezul și membralitatea în adunare țin de o adunare locală. Nimeni nu poate fi membru în mai mult de o adunare la un moment dat. Pentru a putea fi păstrată disciplina, Cina Domnului trebuie să fie luată doar de o adunare locală (*1 Corinteni*, 5:11; 11:20). Cei ce nu sunt membrii unei adunări nu pot participa în mod scriptural la cină.

Această pretenție, pe care își bazează Biserica Ortodoxă și cea Catolică însăși existența, este falsă. Oricine citește Scriptura va putea ușor observa că Cristos nu a instituit 7 ceremonii, ci doar 2, iar ele nu sunt deloc taine, adică nu asigură mântuirea participantului, ci sunt doar rânduieli comemorative.

Botezul scriptural include (1) un candidat scriptural, (2) un motiv scriptural, (3) un mod scriptural și (4) un administrator scriptural. Dacă lipsește vreuna din aceste patru cerințe, actul nu este valid. Doar credincioșii sunt candidați scripturali, adică doar ei au dreptul să fie botezați (*Faptele Apostolilor*, 8:37). Deci, cei „botezați” în copilărie nu sunt botezați scriptural. Nu există nici poruncă biblică, nici exemplu de botez al copiilor. Cei care botează copiii atribuie botezului o capacitate mântuitoare, de aceea motivul lor pentru botez este nescriptural. Toți sunt de acord că afundarea în apă este modul inițial și deci scriptural, de a boteza. Astfel, stropirea sau turnarea de apă nu sunt moduri scripturale.

Cei „botezați” de Curvă sau de fiicele ei (*Apocalipsa*, 17:5) nu sunt botezați scriptural fiindcă acele biserici nu sunt mireasa lui Cristos și de aceea nu au autoritatea Sa. O adunare ce recunoaște „botezurile” ne-scripturale ale bisericilor omenești apostate nu poate fi privită ca o mireasă fecioară a lui Cristos, iar acesta trebuie să fie scopul fiecărei adunări și al fiecărui păstor pentru adunarea pe care o slujește (*2 Corinteni*, 11:2). O adunare ce recunoaște botezurile unor biserici apostate s-a poluat ea însăși cu Curva și fiicele ei (*Apocalipsa*, 18:4). O asemenea biserică poluată nu este adunare adevărată și nu poate fi considerată un administrator scriptural al botezului. De asemenea, nici unei persoane nu îi poate fi permisă luarea cinei Domnului până când nu este botezată scriptural. Acesta este modelul întregului Nou Testament. Astfel, cei cu botezuri poluate nu sunt eligibili pentru a lua Cina Domnului.

Auzim deseori povestindu-se despre părinți care au păstrat lucrurile unui copil care a plecat de acasă exact așa cum acesta le-a lăsat. Ei doreau ca atunci când fiul se va întoarce, să

găsească lucrurile așa cum el și le dorea. Îi putem înțelege pe acești părinți și ne putem identifica cu ei. Îi putem înțelege pe prietenii lui Cristos care doresc să păstreze rânduielile Lui așa cum le-a lăsat El adunărilor Sale (*Ioan*, 15:14).¹³ Ceea ce nu putem înțelege este cum un prieten al lui Cristos vrea să schimbe lucrurile pe care El ni le-a lăsat.

Dar unii spun că nu contează candidatul, modul, motivul sau administratorul botezului. Ei afirmă că sinceritatea este de ajuns. Detaliile botezului nu mai contează. Alții omit una sau mai multe din cerințele botezului afirmate mai sus. Tot așa, sunt unii care afirmă că nu contează ce fel de pâine sau băutură se folosește la cină. Unii predicatori sunt așa de liberali și le pasă așa de puțin de lucrurile lui Cristos încât spun că Cina Domnului poate fi luată cu un hamburger și o cola! Și ei afirmă că sinceritatea este de ajuns și că nu contează ce elemente sunt folosite la cină. Nu credem că aceștia sunt prieteni adevărați ai lui Cristos (*Ioan*, 15:4).

Noi credem despre cină că, asemeni botezului, trebuie să întrunească patru cerințe pentru a fi o păstrare scripturală și validă a rânduielii pe care a lăsat-o Cristos. Trebuie să existe (1) participanți scripturali, (2) un motiv scriptural pentru a mânca și a bea, (3) elemente scripturale și (4) un administrator scriptural. Afirmate pe scurt, datorită lipsei spațiului, noi credem că Biblia ne învață că participanții scripturali sunt membrii statornici într-o adunare nou testamentară. Motivul scriptural pentru a lua parte la cină este proclamarea morții Domnului. Este comuniunea adunării cu Capul ei. NU este comuniunea credincioșilor unul cu altul. Așa ceva nu este

¹³ Fiecare adunare trebuie să poată spune, asemenea apostolului Pavel, „căci am primit de la Domnul ce v-am învățat...” (*I Corinteni*, 11:23).

învățat în Noul Testament. Elementele scripturale sunt pâinea nedospită, fără drojdie, și vinul. Administratorul scriptural este o adunare nou testamentară. În mod obișnuit, cina este administrată de păstor, dar în absența acestuia, adunarea poate autoriza un frate pentru a administra cina fiindcă rânduielele aparțin adunării și nu sunt legate de vreo slujbă specifică din cadrul acesteia.¹⁴

Cina instituită de Domnul a fost compusă din vin și azimă. Știm că pâinea a fost nedospită fiindcă Cristos a instituit cina chiar înainte de Sărbătoarea Azimilor. În acel timp era interzis să existe drojdie în vreo casă din Israel (*Exodul*, 12:15). Nicio pâine dospită nu era disponibilă! Mai știm că jertfele de sânge pentru Domnul în Vechiul Testament nu puteau include drojdie (*Exodul*, 34:25). Dacă aceasta era cerința pentru jertfele vechi testamentare, cu cât mai mult este aceasta o cerință pentru singura jertfă adevărată, aceea a sângelui și trupului lui Cristos!

¹⁴ Credem că este greșit ca atunci când o adunare nu are niciun bărbat ordinar în sânul ei, să apeleze la o altă adunare pentru a-i trimite pe cineva ordinar (păstor sau diacon) ca să le administreze Cina. Această practică se bazează pe ideea greșită că Cina nu poate fi administrată decât de un cler (personal hirotonit). Adunarea poate alege un bărbat din mijlocul ei pentru a le administra rânduiala. (La fel stau lucrurile și în cazul botezului. Dacă cineva din afara adunării îndeplinește actul botezului când adunarea nu are niciun bărbat ordinar, aceasta dovedește existența credinței într-un cler.)

La fel de greșită este ducerea Cinei acasă la persoane care nu au putut participa la rânduiala celebrată de adunare. Această practică își are originea în credința eronată că Cina este un sacrament, nu doar o simplă comemorare a morții lui Cristos, că a mânca și a bea din elementele fizice aduc beneficii spirituale speciale, sau chiar mântuitoare. Această practică este o copie nereușită a tainei împărtășaniei și nu își are originea în Scriptură. Cina este o rânduială colec-tivă, nu individuală, care arată comuniunea Adunării cu Capul ei.

Știm că încă de la început evreii au folosit constant vinul ca unică băutură pentru sezonul Paștelor; de fapt vinul era băutura obișnuită a iudeilor pe tot parcursul anului. Știm că se folosea vin și nu must deoarece culesul strugurilor avea loc în august sau septembrie. Domnul a instituit cina Sa primăvara. Mustul nu era disponibil atunci! Neavând refrigerare, iudeii lăseau mustul să fermenteze, ceea ce îl conserva. Când fermentarea este completă, drojdia este moartă. Vinul este separat de sedimente și rămâne curat și fără drojdie. La această procedură care reprezintă o parte a producerii vinului se face aluzie în *Ieremia*, 48:11. Drojdia ilustrează păcatul, în special păcatul ipocriziei (*Luca*, 12:1). Folosirea la Cină a unor elemente care conțin drojdie înseamnă a ilustra trupul și sângele lui Cristos ca fiind pline de păcat. Un Cristos păcătos nu putea mântui pe nimeni. Datorită semnificației lor, elementele sunt importante fiindcă ele „predică” într-un mod vizibil Evanghelia lui Cristos.

Pretenția că Pavel a schimbat pâinea nedospită în pâine dospită în adunarea din Corint este nefundată. Această eroare susține că utilizarea cuvântului „*artos*” în *I Corinteni* dovedește că Pavel și adunările dintre neamuri au folosit pâine dospită. Dar acest argument este fals. „*Artos*” este un cuvânt general și cuprinzător pentru orice fel de pâine. Putea fi folosit pentru pâine dospită ca în *Matei*, 16:12 sau pentru pâine nedospită ca în *Matei*, 26:26; *Marcu*, 14:22 și *Luca*, 22:19. Utilizarea acestui cuvânt grecesc nu dovedește nimic. În plus, știm că adunarea din Corint avea membri iudei când Pavel a organizat-o (*Fapte*, 18:1-11; și anume Aquila, Priscila, Iustus, Crispus, casa lui evreiască și fără îndoială alții). Deci, a vorbi despre adunarea din Corint ca fiind într-un „context al neamurilor” când cunoaștem o prezență mare evreiască în

această adunare, este un argument înșelător.

Dovada se găsește în *1 Corinteni*, 10:1-11 unde Pavel vorbește despre „părinții noștri toți” indicând strămoși evrei comuni – atât ai lui cât și ai lor, deși unii, probabil majoritatea erau dintre Neamuri (12:2). Pavel scrie despre unii circumciși (iudei) în 7:18-19 și presupune că ei cunosc Legea Vechiului Testament (9:8-9; 14:34) și alte practici vechi testamentare (9:13; 10:18). Toate acestea sunt dovezi solide că adunarea din Corint nu a fost în exclusivitate o adunare dintre Neamuri. Pentru unii sună bine să vorbească despre un „context al neamurilor”, dar acestea sunt cuvinte goale, fără fond în lumina Scripturii.

Mai mult, suntem asigurați că adunarea din Corint a folosit pâine nedospită fiindcă Pavel se referă indirect la această practică atunci când scrie în *1 Corinteni*, 5:8 despre ținerea Paștelui spiritual (Cristos) cu „azimele curăției”. Amândouă elementele, pâinea și vinul, trebuiau să fie fără drojdie.

Noi nu îi înțelegem pe cei ce doresc să schimbe rânduielile lui Cristos datorită leneviei, plăcerii, confortului sau contextului cultural. Unii ce se autodenumesc „creștini” au schimbat modul botezului. Au spus că afundarea nu este demnă, că este neplăcută, că nu este convenabilă, și astfel și-au justificat schimbarea în stropire sau turnare de apă. Alții au schimbat elementele cinei și au adus scuze variate pentru ceea ce au făcut. În loc de a folosi vin, unii au preferat mustul, dar acesta nu simbolizează nimic în afară de păcatul ipocriziei, fiindcă este plin de drojdie. Unii au adus scuza folosirii greșite a alcoolului. Dar cine poate îndrăzni să spună că puțină cantitate de vin consumată de un individ la cină este abuz de

alcool? Oamenii folosesc, fără să ezite, o cantitate mult mai mare de alcool în sirop pentru tuse sau în produse alimentare, dar refuză să asculte Biblia în ce privește folosirea vinului. Ei fac pentru trupurile lor fizice ceea ce nu ar face pentru sufletele lor.

Una din scuzele cele mai ridicole auzite vreodată pentru încetarea folosirii vinului a fost că vinul avea gust rău! A devenit poporul Domnului așa de iubitor de plăceri și așa de îndrăgostit de confort și lene încât nu mai poate suporta gustul vinului? Paharul pe care l-a băut Cristos pentru poporul Său nu a fost unul amar? Chiar și Israelului din timpurile străvechi i-a fost cerut să mănânce ierburi amare împreună cu mielul de Paște (*Exodul*, 12:8; *Numeri*, 9:11). Și, în afară de toate acestea, de unde ne-a venit ideea că Cina Domnului – amintirea suferinței și morții Sale groaznice – trebuie să convină gusturilor „creștinilor” moderni și catifelați? Despre cei care pretind că sunt prieteni ai lui Cristos și care totuși nu Îl ascultă, noi credem că nu Îi sunt prieteni adevărați (*Ioan*, 15:14).

Dar știm cu siguranță că a schimba rânduielile în taine, adică în sacramente mântuitoare, sau a pretinde că prin participarea la ritualuri se acordă har participantului înseamnă a perverti Evanghelia harului lui Dumnezeu. O biserică nu poate fi o adunare adevărată a lui Dumnezeu dacă predică, în cuvinte sau în rânduielile care ilustrează Evanghelia, o evanghelie falsă a mântuirii sufletului prin anumite fapte sau ritualuri.

AL ȘAPTELEA SEMN AL UNEI ADUNĂRI ADEVĂRATE

Slujitorii ei – PĂSTORII ȘI DIACONII

(1 Timotei, 3:1-16)

„Adevărat este cuvântul acesta; ,Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun. Dar trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. [...] Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cinstiți, nu cu două fețe, nu băutori de mult vin, nu doritori de câștig mârșav...” (1 Timotei, 3:1-2, 8)

O ierarhie de lucrători, preoți, prelați, mitropoliți, cardinali, etc., etc. este străină Bibliei. Două și doar două slujbe rânduite sunt biblice. Cele două slujbe sunt acelea de păstori și de diaconi.¹⁵ Păstorii mai sunt numiți în Noul Testament

¹⁵ În perioada de început a Adunării, Dumnezeu a pus în cadrul ei mai multe slujbe. În *Efesenii*, 4:11-12 citim: „Și El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători... pentru zidirea trupului lui Cristos.” În *1 Corinteni*, 12:28, citim: „Și Dumnezeu a rânduit în biserică întâi apostoli, al doilea, prooroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.”

O parte din aceste slujbe au încetat, fiind temporare. Apostolii erau trimișii împuterniciți ai lui Cristos, înzestrați cu autoritate directă de la Isus, și cu puterea de face diferite minuni, pentru a-și dovedi împuternicirea. Această slujbă a încetat, căci pentru a fi apostol trebuia să fi fost martor ocular al lucrării lui Isus (*Fapte*, 1:21-22). Iată cum suna mărturia unui apostol: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții... aceea vă vestim și vouă” (*1 Ioan*, 1:1, 3a). Autorul *Epistolei către evrei* se referă la lucrarea apostolilor ca la ceva deja trecut în momentul când scria el (înainte de anul 70 d. Cr.): „...Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne,

episcopi, adică supraveghetori, și prezbiteri, care înseamnă bătrâni. *Faptele Apostolilor*, 20:17 și 28¹⁶ dovedesc că slujba de episcop era identică cu aceea a prezbiterului și a păstorului.

Slujba de diacon a fost instituită în adunare doar când numărul membrilor a crescut foarte mult și exista o adevărată nevoie pentru o asemenea lucrare. Adunarea a existat înaintea acestei slujbe și o adunare nou testamentară poate exista astăzi fără diaconi dacă nu este nevoie de aceștia. Slujbele de păstori

puteri și felurite minuni și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa.” Trebuie notat în treacăt că deși slujba de apostol ca trimis direct al lui Isus s-a încheiat, pot exista în continuare apostoli (trimiși sau reprezentați) ai adunărilor, la fel ca în vremurile Noului Testament (*Filipeni*, 2:25; *2 Corinteni*, 8:23). Dar slujba de apostol sau reprezentant al adunării într-o anumită lucrare nu necesită ordinare și nu este permanentă.

La fel și slujba de profet s-a încheiat, căci prin profeți Duhul lui Dumnezeu vorbea adunării, răspunzând nevoilor imediate, în absența standardului scris, care este Noul Testament. Credem că la definirea Noului Testament se referea Pavel când a spus că vorbirea în limbi, darul de cunoștință spontană, neînvățată și profețiile se vor sfârși când va veni ceea ce este desăvârșit sau matur (*1 Corinteni*, 13:8-13).

Apostolii și profeții au avut o lucrare de așezare a temeliei Adunării, adică a învățaturii și practicii ei fundamentale (*Efesenii*, 2:20). Dar după ce temelia a fost pusă, aceste slujbe și-au îndeplinit scopul pentru care au fost instituite și nu mai era nevoie de perpetuarea lor.

Slujba de evanghelist este perpetuă. Evangheliștii sunt misionarii trimiși de adunări pentru a vesti Evanghelia și a ajuta la întemeierea de noi adunări. Ei lucrează mai mult în afara adunărilor, între necredincioși. Dar în cadrul adunării, există doar două slujbe: prezbiterii (numiți și păstori sau episcopi) și diaconii. Apostolul Pavel ne lasă instrucțiuni și condiții doar pentru aceste două slujbe.

¹⁶ (17): „Însă, din Milet, Pavel a trimis la Efes și i-a chemat pe prezbiterii bisericii.” (28) „Luați seama, deci, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului pe care a căștigat-o cu Însuși sângele Său.”

și diaconi erau de obicei ocupate de oameni ridicați de Dumnezeu din mijlocul adunării. El le-a dat putere să facă lucrarea la care i-a chemat. „Profesionalismul” în lucrare era necunoscut. Ideea că un om poate frecventa un institut sau un seminar teologic și prin aceasta să devină competent pentru a predica și a păstori nu este deloc un concept biblic. Aceasta este calea lumii și nu a lui Dumnezeu, și a produs daune mari. Moise și Pavel au fost oameni educați, dar înainte ca Dumnezeu să îi folosească, El i-a „reeducat” în deșert. Dumnezeu încă Își pregătește slujitorii Săi pe această cale!

Aceste două slujbe sunt limitate doar la bărbați. Femeile trebuie să tacă în adunări și de aceea nu pot sluji ca predicatori, învățători ai bărbaților, păstori, etc. (*1 Corinteni*, 14:34, 35). Bărbații care ocupă aceste slujbe trebuie să fie slujitori ai adunării (*2 Corinteni*, 4:5; *Matei*, 20:27; 23:11; *Marcu* 9:35; *1 Corinteni*, 9:19). Cuvântul grecesc „diacon” înseamnă slujitor. În vreme ce diaconii trebuie să fie preocupați de nevoile fizice și financiare ale oamenilor, păstori trebuie să se dedice ei înșiși lucrării Cuvântului și rugăciunii (*Faptele Apostolilor*, 6:4). Slujba păstorului este să hrănească oile (*Ioan*, 21:16). El nu este papă și nici nu trebuie să exercite stăpânire peste adunarea pe care o slujește (*1 Petru*, 5:3). Slujba de păstor nu este aceea de stăpân sau conducător. El trebuie să le împărtășească bucuriile și tristețile, să experimenteze același standard de viață de care ei se bucură sau pe care îl îndură, să îi pese de oameni ca unui tată de familia lui, cu toate că nu le este decât un frate.

Este obligatoriu ca acești slujitori să fie supuși disciplinei adunării în care slujesc. Păcatele comise de diaconi sau păstori, ca și cele ale oricărui alt membru, pot rezulta în excluderea lor din adunare. Adunarea are autoritate executivă asupra acestor

două slujbe rânduite. Dacă există plângeri împotriva păstorilor, ele trebuie aduse la cunoștința adunării, dar nu fără a fi sprijinite de mărturia a doi sau trei martori (*1 Timotei, 5:19*). Este împotriva Bibliei ca păstoria să fie judecați de alte foruri din afara adunării (precum comitetele de disciplină ale diferitelor convenții sau uniuni de biserici), căci aceasta înseamnă că ei formează o clasă distinctă, deosebită de membrii obișnuiți, adică un cler.¹⁷ Păstoria trebuie să fie supuși voinței adunării. Dacă nu se supun, ei sunt stăpâni de neatins și vor deveni corupți. Iubirea de bani, de prestigiu, de putere îi va consuma și le va distrage atât lucrările cât și adunările.

Orice adunare ce are o ierarhie de stăpâni, indiferent cum se numesc ei, nu este o adunare nou testamentară.

¹⁷ Deși unele denominațiuni afirmă că nu au cler, se poate ca ele să aibă un cler neoficial, ceea ce este mai rău decât a recunoaște în mod deschis existența acestuia. Cum identificăm clerul?

Avem un cler dacă persoanele ordinate formează o clasă aparte, diferită de membrii adunării, dacă au o autoritate superioară lor în luarea deciziilor, sau dacă iau decizii în numele adunării fără ca aceasta să știe. Avem un cler dacă pastoria nu pot fi trași la răspundere și excluși, dacă este cazul, de adunare, ci de foruri alcătuite tot din pastori. Avem un cler dacă pastoria nu sunt plătiți în mod direct de adunarea în care lucrează, ci de alte instituții. Avem un cler pur și simplu dacă putem identifica o clasă care se îmbracă diferit și folosește un limbaj diferit decât membrii obișnuiți.

AL OPTULEA SEMN AL UNEI ADUNĂRI ADEVĂRATE
Lucrarea sa – de a chema oamenii la mântuire, a-i boteza (cu un botez ce întrunește toate cerințele Cuvântului lui Dumnezeu), și a-i învăța să păzească tot ce a poruncit Isus

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Matei, 28:19-20)

Dumnezeu a dat adunărilor Sale tot ce este necesar pentru a-I face lucrarea (2 *Timotei*, 3:17). Cuvântul lui Dumnezeu este tot ce avem nevoie pentru a împlini lucrarea pe care Dumnezeu a dat-o adunării Sale. Trucurile și tacticile psihologice, manipulările emoționale, divertismentul, nu împlinesc lucrarea lui Dumnezeu.¹⁸ Toate tacticile umaniste și arminiene din lume nu vor adăuga nici măcar o singură persoană la numărul pe care Dumnezeu l-a ales pentru mântuire. El va mântui pe aleșii Săi, iar ei vor veni la El (*Ioan*, 6:37).

În mântuirea aleșilor Săi, Dumnezeu folosește mijloace corecte și scripturale, dând adunărilor Sale o lucrare de făcut. Această lucrare are trei aspecte: (1) evanghelizare scripturală, (2) botez scriptural, (3) învățătură scripturală a convertiților în adunări nou testamentare. Lucrarea lui Dumnezeu este îndeplinită de Duhul Său care lucrează atunci când Cuvântului Său este predicat! Această lucrare nu necesită clădiri

¹⁸ Exemple de divertisment: concerte de muzică, scenete de teatru, filme, marșuri, manifestații, etc.

somptuoase, distracție lumească, spectacole, sau personal bisericesc profesionist. Iată dovada că nu este nevoie de toate acestea: nici una din adunările Noului Testament nu a avut nici măcar unul din aceste lucruri, și totuși, ei au împlinit lucrarea lui Dumnezeu! Adunările care se lasă prinse în capcana clădirilor uriașe, a programelor, divertismentului și a profesioniștilor plătiți devin sclavele acestor lucruri și încetează a mai face lucrarea pe care Cristos o pretinde adunărilor Sale. Noi credem că acest lucru este valabil atât pentru indivizi, cât și pentru adunări (2 *Timotei*, 2:4).

Orice adunare ce nu este implicată în ducerea la îndeplinire a lucrării lui Cristos în toate cele trei aspecte, în felul hotărât de Cristos, nu poate fi tipul de adunare nou testamentară.

AL NOUĂLEA SEMN AL UNEI ADUNĂRI ADEVĂRATE
Planul său financiar – Domnul a rânduit ca cei ce predică
Evanghelia, să trăiască din Evanghelia (zeciuieli și daruri de
bună voie)

„Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelia.” (1 Corinteni, 9:14)

O adunare nou testamentară trebuie să fie autonomă (să se auto-conducă). Acesta este modelul Noului Testament. De asemenea, trebuie să se întrețină singură financiar în măsura în care acest lucru este posibil. Se întâmplă uneori ca adunările să se confrunte cu dificultăți financiare și să aibă nevoie de ajutor. Probabil au câteodată nevoie de ajutor în lucrare. O adunare poate avea nevoie de ajutor special în vremuri critice ale existenței ei. Aceasta este o altă situație. Dar a depinde în mod continuu de banii altor adunări nu este calea lui Dumnezeu de finanțare a lucrării Lui.

Păstorii trebuie plătiți de adunarea pe care o slujesc.¹⁹ Aceasta este drept și biblic. Totuși, uneori este necesar ca păstorii să aibă o slujbă seculară. Pavel a lucrat uneori făcând corturi pentru a acoperi nevoile lui și ale altora. Membrii adunării, indiferent de sărăcia sau bogăția lor, trebuie învățați responsabilitatea financiară față de adunarea din care fac parte.

¹⁹ Calea Scripturii este ca lucrătorii unei adunări să fie plătiți de adunarea în care slujesc, nu de alte instituții supra-bisericești. Este natural ca omul să fie loial acelei instituții care îl plătește pentru eforturile sale. Păstorii plătiți de o comunitate sau o uniune de biserici vor fi întotdeauna mult mai loiali acelei organizații omenești decât adunării locale, care este singura instituție întemeiată de Cristos.

Zeciuiala reprezintă o răspundere egală a membrilor. Adunările nu trebuie să fie jefuitoare. Nu trebuie să ceară membrilor să contribuie cu mai mult decât este drept. Adunările nu trebuie să se angajeze în programe de afaceri, bazaruri, carnavaluri sau alte mijloace de a face bani. Nici nu trebuie să ceară lumii ajutor pentru a-și plăti cheltuielile.²⁰ Cu siguranță că dacă Dumnezeu este într-o adunare și în ceea ce face ea, El poate, prin zeciuielile și darurile de bunăvoie ale membrilor, să ridice fondurile necesare pentru a susține lucrarea. Adunările, la fel ca familiile, nu trebuie să încerce să trăiască peste limitele venitului lor. Așa ceva înseamnă a face o lucrare proastă, iar în final, cei care merg pe această cale vor ajunge la ruină.

²⁰ Acceptarea de sprijin financiar din partea Statului este un semn clar al apostaziei și al încetării unei adunări de a mai aparține lui Cristos, căci înseamnă că Mireasa lui Cristos a comis adulter spiritual cu Statul, cerându-i acestuia sprijin, ajutor sau protecție.

La fel cum Israelul vechi testamentar a fost lepădat de Iehova ca soție pentru că a apelat la ajutorul altor împărați, în loc de a depinde de El, fiind acuzată de adulter pentru aceasta, orice adunare a lui Cristos care acceptă sprijinul financiar al Statului se face vinovată de adulter spiritual. Marea prostituată din Apocalipsa 17 și 18, care reprezintă creștinismul apostat, este descrisă ca având relații adultere cu „împărații pământului”.

Cheltuielile unei adunări nu sunt cheltuieli publice! Este de neconceput pentru orice creștin adevărat să accepte ca adunarea din care face parte să primească sprijin financiar de la autorități sau ca slujitorii adunării să fie salariați ai Statului!

Mai mult, „bugetul de stat reprezintă contribuția bănească atât a credincioșilor cât și a necredincioșilor [a ateilor, agnosticilor, cât și a celor de alte religii]. Nu este etic față de societate să acceptăm bani care vin de la persoane ce nu doresc susținerea financiară a adunării noastre sau care ni se împotrivesc.” (*Semnele apostaziei*, de Raul Enyedi)

O adunare ce nu își poate plăti facturile trebuie să își diminueze cheltuielile până când pot face față propriilor obligații. Păstorii nu trebuie să devină cerșetori nici în fața lumii nici în fața altor adunări. Aceasta îl dezonorează pe Cristos! El este Capul și Mirele fiecărei adunări. El este responsabil să împlinească nevoile miresei Sale fecioare. O adunare a lui Cristos nu trebuie să adopte atitudinea lumii sau a bisericilor lumești cu privire la etalarea vizibilă a bogățiilor. Bisericile lumii își expun bogățiile în clădiri somptuoase, haine scumpe, bijuterii, mobilieri fine, echipament costisitor și alte lucruri ce impresionează pe cei lumești. Trebuie să nu se uite niciodată că membrii, nu obiectele alcătuiesc adunarea. O adunare nu este clădirea, echipamentul, mobila, automobilele sau alte lucruri considerate ca importante de lume și de bisericile ei.

Orice adunare ce recurge la căile lumii sau ale bisericilor lumești pentru nevoile sale financiare nu este tipul de adunare al Noului Testament. Adunările nou testamentare se străduiesc să se auto-susțină financiar.

AL ZECELEA SEMN AL UNEI ADUNĂRI ADEVĂRATE *Armele războiului ei – spirituale, nu firești*

„Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.” (2 Corinteni, 10:4)

„...luați toată armătura lui Dumnezeu ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul. Stați gata, dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri.” (Efeseni, 6:13-18)

Bisericile false, adică Curva și fiicele ei curve, „spurcăciunile pământului”, păstorii și ceilalți slujitori ai lor, urăsc adevărul. Ei urăsc adunările lui Cristos care țin la adevăr (*Apocalipsa*, 17:5, 6). Organizațiile religioase lumești se folosesc de manevre, relații și presiuni politice, de compromisurile și favorurile guvernelor lumii. Bisericile false sunt hotărâte să aibă aprobarea grupurilor religioase lumești și a guvernelor lumii indiferent de preț. Sunt lumești și umblă după lucrurile lumii. Ele formează alianțe nebiblice pentru a-și îndeplini scopurile. Nu este de mirare că doresc răul tipului nou testamentar de adunări. Deseori își folosesc influența pe lângă autoritățile seculare pentru a provoca greutăți grupurilor

religioase ce refuză să facă parte din proiectele lor ecumenice, fiindcă adunările lui Cristos s-au opus din-totdeauna unirii bisericilor într-o singură organizație. Ele pot recurge la intimidare, amenințări, minciuni și chiar la a-i incita pe oameni să îi agreseze fizic pe aceia care nu sunt de acord cu ei.

Se poate observa că fiecare organizație religioasă de biserici omenești cade în cele din urmă în capcana promovării ecumenismului, care are ca scop unirea tuturor bisericilor într-o singură biserică mondială. În cele din urmă, bisericile false și organizațiile lor vor ajunge să lupte activ împotriva acelor care se opun unirii tuturor religiilor într-o singură biserică ecumenică. Acestea sunt armele lumești ale oamenilor religioși lumești. Cei care au acest spirit persecutor față de urmașii lui Cristos demonstrează că ei înșiși nu au nașterea din nou. Ei dovedesc că nu Îl cunosc pe Domnul Isus și nici pe Tatăl Său. Iată cuvintele Domnului:

„Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-au urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei, dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: ‚Robul nu este mai mare decât stăpânul său.‘ Dacă M-au prigonit pe Mine și pe voi vă vor prigoni. Dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu-L cunosc pe Cel ce M-a trimis.

V-am spus aceste lucruri, pentru ca ele să nu fie pentru voi un prilej de cădere. Au să vă dea afară din sinagogi: ba încă, va veni vremea când, oricine

vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Și se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine.” (Ioan, 15:18-21; 16:1-3).²¹

Dar Dumnezeu a dat adunărilor Sale arme mai puternice decât cele folosite de bisericile lumii. Ne sunt enumerate în *Efeseni*, 6:13-18. Aceste arme sunt „adevărul”, „dreptatea”, „zelul Evangheliei păcii”, „credința”, „mântuirea”, „sabia Duhului care este Cuvântul lui Dumnezeu”, „rugăciunea” și „cererea” perseverentă. Folosirea acestor arme spirituale a fost demonstrată în viețile acelor predicatori și sfinți din Noul Testament care au mers pe această cale înaintea noastră.

Orice biserică ce folosește armele acestei lumi nu poate fi tipul de adunare al Noului Testament. Adunările nou testamentare folosesc armele spirituale ale Noului Testament pentru a împlini lucrarea lui Cristos.

²¹ Semnul unei adunări adevărate este că nu persecută și nu a persecutat niciodată. Dacă întâlnim în istorie o biserică ce a folosit orice fel de constrângere în numele credinței sale, putem fi siguri că acea biserică nu este Mireasa lui Cristos.

Biserica Catolică, Bisericile Ortodoxe și cele Protestante au persecutat oameni, de multe ori până la moarte, în numele credinței lor. De aceea, suntem convinși că ele nu sunt adunări ale lui Cristos, trimise în lume ca niște miei în mijlocul lupilor. Alegând această cale, de a-și impune credința prin forță, ele dovedesc că nu Îl cunosc pe Cristos.

AL UNSPREZECELEA SEMN AL UNEI ADUNĂRI NOU TESTAMENTARE

Independența sa – separarea Adunării de Stat

„Dați, dar, Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!” (Matei, 22:21)

Ce are a face Cristos cu Cezarul? Acesta este întotdeauna cuvântul de ordine al tipului nou testamentar de adunări ale Domnului. Biblia învață și adevăratele adunări pretind ca membrii lor să fie cetățeni buni ai țării în care se află. Trebuie să asculte de toate legile țării afară de cazul în care acestea sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu²² (*1 Petru*, 2:13-17; *Faptele Apostolilor*, 4:18, 19).

Dar aceeași Biblie învață că diferitele conduceri ale lumii acesteia nu au niciun fel de control asupra adunărilor în doctrina, închinarea sau slujirea lor înaintea Domnului. Adunările Domnului nu trebuie să se unească cu guvernele lumii. Nu trebuie nici să primească ajutor financiar de la guvern. Când fac așa, ele încetează a-l mai sluji pe Cristos, fiindcă guvernele acestei lumi pretind ascultare de la partenerii lor (*Romani*, 6:16; *1 Corinteni*, 7:23; *1 Petru*, 2:9). Lăsați pe aceia a căror inimă este înclinată spre lucrurile lumești să caute prestigiul, favoarea, puterea și relațiile politice pe care guvernele sunt dispuse să le acorde în schimbul controlului

²² Într-un sistem normal de guvernământ legile Cuvântului lui Dumnezeu nu intră în conflict cu legile statului. O parte din aceste legi le găsim în Matei capitolul 5. Respectarea legilor Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să îi facă pe creștini cei mai buni cetățeni ai statului în care trăiesc. Conflictul poate să apară doar atunci când Statul încearcă să intervină într-o zonă care nu îi aparține, adică în treburile adunării sau în conștiințele oamenilor.

asupra bisericilor ce li se alătură.

Dar o adunare se face vinovată de adulter spiritual și nu poate fi tipul de adunare nou testamentară dacă este unită cu o putere seculară. Acesta a fost cazul Israelului vechi testamentar (*Isaia*, 30:1-3; *Osea*, 8:9; *Ezechiel*, 16:23-35). Cu siguranță că nimic nu este diferit în cazul adunărilor nou testamentare (*Apocalipsa*, 17:1, 2).

Adunările lui Cristos sunt supuse Lui ca și Cap al lor, de aceea, ele nu se pot supune în lucrurile spirituale nici unui guvern. Deci, ele trebuie să fie independente față de controlul guvernamental, atât cel civil cât și cel al unei instituții religioase.²³

²³ Adunările nu pot fi cu adevărat libere față de stat sau de instituții religioase decât dacă sunt independente. A face parte dintr-un cult recunoscut de stat, dintr-o Uniune sau Convenție de biserici înseamnă a renunța la autonomie. O adunare nu poate fi considerată liberă sau autonomă dacă altcineva îi plătește păstoriei, îi emite autorizația de funcționare, îi impune un statut de organizare sau îi deține titlul de proprietate al clădirii în care se întrunește.

Concluzie

Cuvântul lui Dumnezeu este clar. Indiferent de ceea ce încearcă o biserică să pretindă, dacă acea biserică nu are caracteristicile esențiale ale adunărilor din Noul Testament, ea nu este o adunare nou testamentară. Mai mult ca oricare alții, datorită moștenirii lor, cei ce își spun bapțiști trebuie să fie creștini nou testamentari care se închină și Îl slujesc pe Dumnezeu în adunări bapliste nou testamentare. Dacă există biserici care nu sunt tipul nou testamentar de adunări, acestea nu Îi sunt plăcute lui Cristos. Sunt doar oameni religioși, părtași ai păcatelor Curvei și, dacă nu se schimbă, vor fi loviți cu pedepsele ei (*Apocalipsa*, 18:4).

Se poate întâmpla ca o adunare să greșească. Este posibil, de exemplu, ca o adunare să aibă un comitet care se perpetuează singur și care, în realitate, este o formă de conducere nebiblică. Frații se pot pocăi de această eroare, adunarea poate vota să nu mai permită existența unui astfel de comitet și astfel să se întoarcă la conducerea congregațională pe care o vedem în Scripturi. Sau poate adunarea folosea elemente nescripturale la cina Domnului. Ea poate corecta această eroare și poate începe să administreze cina așa cum ne-a lăsat-o Cristos.

Pe de altă parte, dacă o biserică nu a fost întemeiată de Cristos, adică a fost fondată de vreun om și nu are vreo legătură validă cu prima adunare a lui Cristos, acea biserică nu poate niciodată corecta eroarea decât dacă se va dizolva și va fi organizată corect. O organizare corectă înseamnă că o adunare nou testamentară deja existentă autorizează un bărbat din mijlocul ei pentru a cerceta acel grup, a-l învăța, a boteza pe cei

care întrunesc condițiile botezului scriptural și a-i organiza pe aceștia într-o adunare de sine stătătoare, de aceeași credință și practică cu adunarea care l-a trimis.²⁴

Unele erori pot fi ușor corectate. Altele, mai grave, nu pot fi corectate niciodată (*Iov*, 14:4). Într-un astfel de caz, singurul lucru ce poate fi făcut este ca fiii lui Dumnezeu să părăsească acea biserică. Ei se pot alătura altei adunări ce are semnele esențiale ale adunărilor Noului Testament, sau pot cere ajutorul unei adunări scripturale pentru organizarea unei noi adunări.

Dacă urmează atent învățătura și modelul Noului Testament, se poate spune despre ei că au o adunare scripturală.

Dacă sunteți interesat în a fi membru într-o adunare de tipul Noului Testament și nu găsiți niciuna în zona dumneavoastră, vă invităm să ne contactați. Ne vom strădui să vă ajutăm să contactați o asemenea adunare. Dacă nu există nicio astfel de adunare în zona dumneavoastră, vom fi bucuroși să facem tot ce putem pentru a vedea una organizată acolo pentru gloria lui Isus Cristos și pentru sănătatea spirituală a copiilor lui Dumnezeu!

²⁴ Un astfel de exemplu este trimiterea lui Barnaba de adunarea din Ierusalim la grupul de convertiți din Antiohia (*Faptele Apostolilor*, 11:19-26).

**Pentru informații, vă punem la dispoziție
următoarele date de contact:**

Pentru zona Banat: Raul Enyedi
tel: 0721262013; e-mail: raule@xnet.ro

Pentru zona Ardeal: Aurel Miclea jr.
tel: 0723023285; e-mail: aureljr_ovoce@yahoo.ro

Pentru zona Oltenia: Aurel Munteanu
tel: 0722469577; 0766662574
e-mail: aurelumnou@yahoo.com
<http://aurelmunteanu.wordpress.com>

Pentru zona Muntenia: George Vladu
tel: 0766516702
e-mail: gxg4christ@yahoo.com
<http://baptistvoice.wordpress.com>

Cine suntem noi?

Noi suntem descendenții primei adunări pe care Domnul Isus Cristos a zidit-o în timpul lucrării Sale pământești. Înaintașii noștri au existat în toate veacurile printre montaniști, novațieni, donatiști, paulicieni sau waldenzi, fiind cunoscuți în general sub numele de anabapțiști. Noi insistăm asupra doctrinei și practicii biblice, credem în independența fiecărei adunări baptiste nou testamentare și în separarea acesteia față de stat și de orice organizație religioasă omenească (cum ar fi denominațiunile, comunitățile, uniunile de biserici, etc).

Pentru informații suplimentare și catalogul publicațiilor noastre gratuite, contactați-ne la următoarea adresă:

Adunarea baptistă „Harul Suveran”

str. Izvor nr. 3

**Bocșa, Caraș-Severin
325300**

sau

e-mail: raule@xnet.ro

tel. 0721 262 013

<http://adunareaharulsuveran.wordpress.com>

www.abaptistvoice.com

EXEMPLAR GRATUIT